

Protestantse gemeente Leidsche Rijn

26 april 2020

Meditatie nav Lezing Johannes 21:1-14

Marije Karreman

Trigger

'Ik ga vissen', verzucht Petrus in de lezing uit het Johannesevangelie. We reden laatst langs een visvijver en ik zag een aantal mensen zitten, met hun hengel aan het water. De NOS berichtte deze week dat er veel extra vispassen worden aangevraagd. Als vissen je hobby al was, dan heb je bepaalde vaardigheden ontwikkeld die nu van pas komen: je bent al gewend aan afzondering, aan stil zitten en wachten.

In Jezus' tijd was vissen meer dan een hobby, er werd gevist om in het levensonderhoud te voorzien, om te eten te hebben. 'We gaan mee!' reageren zes van Petrus' vrienden.

Echt alleen zijn ze dus niet, maar ze zijn nog wel in verwarring, over het overlijden van hun Heer, en over zijn verschijning. Is hij werkelijk opgestaan? Wat staat ons dan nu te doen?

Ze gaan vissen, om de zinnen te verzetten. En dan worden ze verrast.

Wat doe jij deze dagen als het je even teveel wordt? En gebeurt het je ook wel eens dat je uit onverwachte hoek wordt verrast?

Lezing uit Johannes 21:1-14

Het is een bijzondere gebeurtenis, waarover we hier horen en lezen. Er worden maar weinig woorden gewisseld, in deze tijdspanne van anderhalve dag. Ik visualiseerde voor mezelf hoe het eraan toe moet zijn gegaan. Ik probeerde het uit te tekenen. Uiteindelijk zag ik zes scènes voor me. Visualiseer jij het ook? Of teken je met me mee?

De eerste scène. Ze zijn met z'n zevenen bij het meer van Tiberias. Ooit waren een aantal van hen hier bij het meer geroepen, door Jezus. Toen waren ze bezig met hun dagelijkse werk. Nu het leven zo onzeker is, zijn ze hier te vinden. De Heer is hen verschenen, maar het tolt nog in die hoofden. Hoe kan het, hoe zit het, wat staat ons nu te doen? 'Ik ga vissen', klinkt het. Het is Petrus die het woord neemt. 'Wij gaan met je mee.' Ze hoeven niet lang na te denken, de anderen. Ze zijn blij met elke vorm van afleiding. Jezus had ze vrede gewenst, toen hij aan hun verscheen. Maar de vrede in hun harten was nog ver te zoeken. Want wat moesten ze nu? Ze misten hem. Ze misten het leven dat ze hadden. Het avontuur. Het zijn Tomas, Nathanaël uit Kana, de zonen van Zebedeus, en nog twee andere leerlingen. Ze gaan met Petrus mee. Ze gaan vissen.

De tweede scène. Daar gaan ze. Ze zitten op die boot. De tijd verstrijkt. Ze doen hun uiterste best om vis binnen te halen. Nu ja, je gooit het net uit, je vaart en je wacht. Af en toe controleer je de netten. Dus dat doen ze. En wat gebeurt er? Niets. De hele nacht vangen ze niets. De maan staat aan de hemel. Daar dobberen ze. Ze zochten wat afleiding, ze wilden hun oude werk weer even oppakken. En nu? Er staat niet beschreven hoe ze zich voelen. Ik kan me er iets bij voorstellen. Dat de moed ze nog verder in de schoenen zinkt. De verwarring alleen maar groter wordt. Ze zwijgen, deze zeven mannen.

De derde scène. Als het ochtend wordt naderen ze de oever. En net als ze besloten hebben het op te geven, omdat het op niets uit loopt, is er iemand die hen toeroept: 'Hebben jullie soms iets te eten?' Zou diegene honger hebben? 'Nee!' Roepen ze terug. Ze hebben zelf ook honger. 'Gooi het net aan stuurboord uit, dan lukt het wel!'

De vierde scène. Daar gaan ze weer, terug het water op. Ze doen wat ze opgedragen krijgen. Waarom zouden ze het niet proberen. Ze hebben verder toch niets te doen. Niets te verliezen. Ze

werpen het net weer uit. Nu aan de andere zijde. En ze hoeven niet te wachten, niet te controleren, nee, ze voelen het meteen, het net loopt vol, zo vol met vis, dat ze het niet omhoog krijgen. 'Het is de Heer', de leerling van wie Jezus hield kan het niet voor zich houden, hij zegt het tegen Petrus.

En dan gaat alles in de versnelling. Bij de vijfde scène. Petrus springt uit de boot. Hij kan niet wachten. Hij zwemt en rent en zwemt en rent. Naar Jezus toe. De andere leerlingen komen erachter aan. Het net vol met vis hebben ze met moeite binnengehaald, ze laten het zolang in de boot. En wat zien ze als ze aan land komen? Een vuurtje, met brood en vis. Vijf broden en twee vissen, tekende ik. Eh, wacht even, wie had er honger? Jezus toch? Maar hij heeft al te eten. Hij spreekt opnieuw tot ze: 'Breng ook wat van de vis die jullie gevangen hebben!' Daar rent Petrus weer, het water in, hij rent en zwemt. Hij neemt het net mee, vol grote vissen.

De zesde scène. De laatste. Weer neemt Jezus het woord. 'Kom, eet iets.' Gezamenlijk zitten ze rond het vuur, waar brood en vis voorhanden zijn. Waar ze het ontvangen van hem, hun Heer, hij geeft het hen, hij deelt het uit. Ze durven niets te zeggen, de mannen, ze durven niets te vragen. Maar ze begrijpen dat het de Heer is. De derde keer was dit, dat hij aan hen verscheen. Ze eten samen, ze ontvangen. Er valt iets van ze af. Dat staat er niet, maar dat kan ik me zo voorstellen.

Twee vragen stelde ik aan het begin. Bij die vragen wil ik nog even stil staan.

De eerste luidt: Wat doe jij als het je even teveel wordt? Als de angst en de zorgen over je heen spoelen? Of als de verveling toeslaat? Wat doe je als je gek wordt van al die mensen voortdurend om je heen in je huis? Of juist als je anderen zo intens mist? Wat helpt je dan? Hoe en waar vind je rust? Of afleiding? Kun je de stilte ergens opzoeken? Is er muziek waar je graag naar luistert? Zijn er gedichten die je graag leest of kunst die je bekijkt? Helpt het om een ommetje te maken, en even wind en zon te voelen? Neem je zelf en je gevoelens serieus. Stel deze vraag aan je zelf. Wat helpt mij? En vraag het aan je huisgenoten. Of aan de mensen die je belt. Wat helpt jou? Petrus gaat vissen. Wat doe jij als het je even teveel wordt?

En de tweede vraag is: Word je ook wel eens uit onverwachte hoek verrast? Probeer open te staan voor het onverwachte, het ongedachte. Probeer je bewust te zijn van Gods aanwezigheid, ook waar wij het niet zoeken of denken te vinden. Petrus wordt door Jezus opgezocht, tijdens een dieptepunt, na een zinloze nacht vissen, terwijl de netten leeg blijven. Heb jij God ook wel eens ervaren, juist op zo'n moment? God, of iets van God, iets van lucht en licht, van warmte, van medemenselijkheid?

We zullen daarvan zingen met lied 275:

'Heer onze Heer, hoe zijt Gij aanwezig en hoe onzegbaar ons nabij.

Gij zijt gestadig met ons bezig, onder uw vleugels rusten wij.'

Amen